

IES La Senda
Quart de Poblet

LA SENDA
REVISTA
especial
dones

març 2018

Sumari

3	Presentació
7	Dones en la política
9	Dones en l'esport
11	Dones en el cinema
13	Dones en la pintura
15	Dones dempeus
17	La bretxa salarial
19	Diccionari terminològic
21	El maltractament de les dones al món
22	Vaga de la dona

Portada: Arnau Gil Bondia 3r ESO B
Contraportada: Lucía Guillén López 3r ESO B

Laura Ros Tortosa 3r ESO C

*A l'atzar agraeixo tres dons: haver nascut dona,
de classe baixa i nació oprimida.
I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel.*

Maria Mercè Marçal

Dia 8 de Març. Dia Internacional de la Dona. Dia significatiu per transformar la lluita en acció i reivindicar una situació de desigualtat i violència que sofrim a diari en tots els àmbits de la nostra quotidianitat. Manifestació necessària que mostra el dur treball femení per la justa equitat, per posar fi a un patriarcat que, malgrat que té les arrels a la història de les nostres societats, ens oprimeix contínuament de manera injusta.

L'institut La Senda és un espai de socialització molt important per a tot el nostre alumnat i, afortunadament, un espai on eduquem sota valors tan fonamentals com la coeducació i el foment d'una igualtat efectiva entre dones i homes. Eduquem en igualtat per transmetre al nostre alumnat que un món igualitari és possible amb la lluita no sols de totes, sinó de tot el conjunt d'una societat unida. Per això, és

Vuit de Març

necessari combatre el sexisme i allunyar-se dels rols tradicionals que perpetuen les diferències entre xics i xiques des de la més tendra i vulnerable infància, i que els obliga a triar entre el blau i el rosa com a únics colors, entre cotxes i nines, entre futbol o ballet, o a variar les seues expectatives de futur depenent del sexe. Els desafortunats missatges sexistes ens arriben diàriament des dels flancs menys insospitats però sols desenvolupant una consciència crítica per analitzar l'entorn podrem avançar i aconseguir una igualtat real i no només legal.

Hi ha dones importants que han quedat relegades a l'ombra de les seves parelles, posem per cas a Marie Curie i Mileva Maric, o escriptores que publicaven amb pseudònim masculí perquè es reconegué la seva obra, com l'escriptora JK Rowling, que va decidir fer servir les sigles JK després de ser aconsellada perquè evités usar el seu nom de dona, Joanne, i així atreure el públic masculí. Tenim històries d'una llarga lluita d'anys i anys perquè les nenes s'incorporaran al món educatiu, recordem a Malala, premi Nobel, o perquè gaudirem del dret al vot amb figures com Clara Campoamor al capdavant. És evident la bretxa salarial, que condemna a les dones a cobrar de mitjana a Espanya un 30% menys que els homes en la mateixa feina; l'escassa presència de la dona en llocs directius; la diferència de temps que, de manera generalitzada, dediquem homes i dones a les tasques de casa o l'atenció de fills i de gent gran de la família; l'ús, per part de la nostra societat, d'un llenguatge que no ens representa o aquesta xacra que no cessa, la violència de gènere.

Malauradament, la invisibilitat de la dona és un problema més que evident. La necessitat de qüestionar, de denunciar, de lluitar, d'unir les nostres veus per fer visible la gran batalla feminista resulta fonamental per garantir el futur de la nostra societat, mereixedora d'un món millor on l'única bandera que ens represente siga la de la igualtat, la de la justícia, la de la llibertat.

Ha d'arribar el dia en què els drets de les dones siguen reconeguts tot l'any. Llavors, potser, podrem deixar de celebrar el dia 8 de març. Mentrestant, queda molta feina per fer.

Ana Añón Bonastre.
Coordinadora d'igualtat de l'IES La Senda

Amb totes dues mans
alçades a la lluna,
obrim una finestra
en aquest cel tancat.

Hereves de les dones
que cremaren ahir
farem una foguera
amb l'estrall i la por.
Hi acudirán les bruixes
de totes les edats.
Deixaran les escombres
per pastura del foc,
cossis i draps de cuina
el sabó i el blauet,
els pots i les cassoles
el fregall i els bolquers.

Deixarem les escombres
per pastura del foc,
els pots i les cassoles,
el blauet i el sabó
I la cendra que resti
no la canviarem
ni per l'or ni pel ferro
per ceptres ni punyals.

Sorgida de la flama
sols tindrem ja la vida
per arma i per escut
a totes dues mans.

El fum dibuixarà
l'inici de la història
com una heura de joia
entorn del nostre cos
i plourà i farà sol
i dansarem a l'aire
de les noves cançons
que la terra rebrà.
Vindicarem la nit
i la paraula DONA.
Llavors creixerà l'arbre
de l'alliberament.

Maria Mercé Marçal

Enrique Botey Soto 3r ESO B

Dones en la política

Dolores Ibárruri

Buscant per Internet una figura per fer un treball per al 8 de març, vaig trobar una dona que desconeixia per complet. Quan vaig llegir la seua història, em va impactar molt ja que en el món hi ha hagut i hi haurà poques dones tan lluitadores com esta.

Estic parlant de Dolores Ibárruri, més coneguda com "La Pasionaria".

Dolores Ibárruri Gómez, anomenada Pasionaria (Gallarta, 9 de desembre de 1895 – Madrid, 12 de novembre de 1989), es va dedicar al món de la política. Va destacar com a líder polític en la Segona República i en la Guerra Civil. Històrica dirigent del Partit Comunista d'Espanya, a la seua acció política va unir la lluita pels drets de les dones per a demostrar que les dones, foren de la condició que foren, eren éssers lliures per a elegir el seu destí.

En acabar la Guerra Civil, es va haver d'exiliar a l'URSS. En la seua etapa d'exili, després de la defunció del secretari general del PCE, Pasionaria va ser elegida com a secretària general del PCE l'any 1942. Va exercir com a màxima autoritat entre els membres del PCE exiliats en l'URSS. El 1960 va presentar la seua dimissió per a passar a ocupar el càrrec de presidenta del PCE.

Algunes cites que utilitzava per als seus

discursos van ser molt famoses i indiquen el seu caràcter de dona lluitadora i difícil de vèncer:

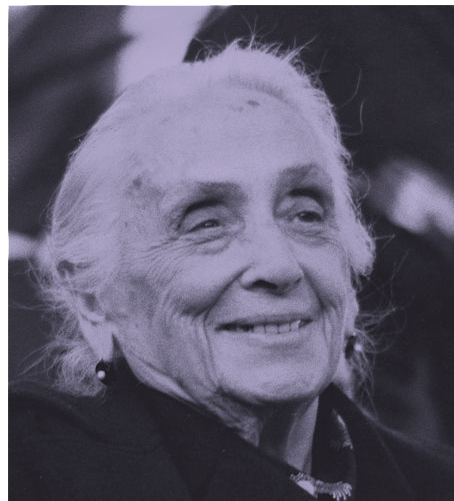
«Més val morir dempeus que viure agnollada»

«¡No pasaran!»

El fet que aconseguira dirigir un partit polític com és el PCE en aquells anys és admirable i sorprenent. Només cal recordar que les dones no van poder votar fins l'1 d'octubre de 1931. Sols els homes podien acudir a les urnes. I que Dolores Ibárruri, La Pasionaria, havia nascut el 1895.

A través dels seus èxits demostrà que, efectivament, les dones són éssers lliures per a elegir el seu destí.

Diego Gamarra
3r ESO A

Benazir Bhutto

A continuació us presente la història d'una dona musulmana, Benazir Bhutto. Segurament us preguntareu el motiu d'aquesta elecció. Només dues qüestions. En la seua resposta trobareu el motiu de la meua tria.

Quantes dones han arribat a ser presidentes d'un país? Quin és el paper de les dones en el món musulmà?

Mohtarma Benazir Bhutto fou una política pakistanesa, escollida primera ministra del seu país el 1988. Tornà a presidir el govern del Pakistan des del 1993 fins al 1996.

És considerada la primera dona presidenta d'un país de majoria musulmana i també la persona més jove en dirigir un estat musulmà, ja que va ocupar el seu càrrec per primera vegada amb només 35 anys. El 27 de desembre de 2007 fou assassinada mentre participava en un acte electoral.

En el seu primer mandat va ser destituïda del càrrec 20 mesos després de la seua presa de possessió per ordre del llavors president Ghulam Ishaq Khan sota càrrecs de corrupció. El 1993 va ser reelegida, però en 1996 va ser cesada per la mateixa acusació, aquesta vegada pel President Farooq Leghari.

Bhutto es va autoexiliar a Dubai el 1998, on va romandre fins al seu retorn al Pakistan el 18 d'octubre de 2007, en plena dictadura de Pervez Musharraf, per a participar en el procés de democratització del país, promoguda pel mateix Musharraf a causa de la pressió de la comunitat internacional.

Tanmateix, Bhutto sofrí dos intents d'atemptat amb bomba. Del primer en va sortir il·lesa tot i que hi va haver desenes de morts en el seu seguici, sobretot joves voluntaris del cordó de seguretat. El darrer intent fou reeixit i va provocar la mort de Bhutto per dos trets de bala: al coll i al pit o, segons altres fonts, per l'impacte brutal al crani contra la portella del sostre del vehicle des d'on saludava a la multitud. El cert és que no se sabrà mai, per l'absència d'autòpsia, decisió presa pel seu marit i posterior president de Pakistan, Ali Zardari. Posteriorment, l'assassí esclatà una càrrega explosiva que duia i s'immolà matant una vintena de persones.

Penseu, ara, que és la història d'una dona que cal conèixer?

Amen Sadri
3r ESO A

Dones en l'esport

Mireia Belmonte

Mireia Belmonte García va nèixer a Badalona, Barcelona, el 10 de novembre de 1990. És una nadadora espanyola campiona olímpica, mundial i europea, que competeix en les categories d'estil palometa i lliure.

Començà a nadar per prescripció mèdica perquè patia una malaltia anomenada escoliosi. A més a més, és al·lèrgica al clor i asmàtica.

La nadadora barcelonesa ha participat en tres Jocs Olímpics.

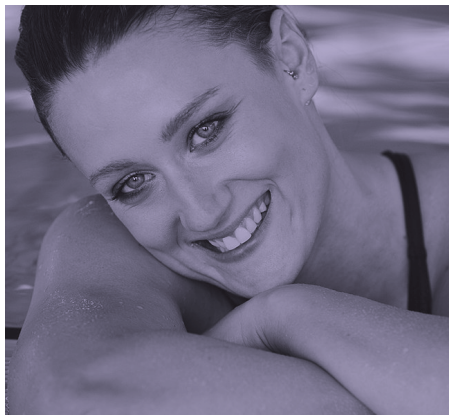
Va debutar en la competició olímpica amb 17 anys, en Pequín 2008. La seua segona participació fou a Londres el 2012. Hi va estrenar el seu medaller olímpic amb dos plataes en 200 metres palometa i en 800 metres lliures, i rebaixà en quatre segons el rècord d'Espanya. En les últimes olimpíades, Rio 2016, es va proclamar campiona olímpica de 200 metres palometa –prova en què s'ha proclamat alhora com a campiona mundial i europea–, i va aconseguir la medalla de bronze en 400 estils.

Personalment l'admire perquè vaig veure un programa en la televisió que es diu Planeta Calleja on va explicar tot el que entrenava i com se sentia abans de les competicions: pensava que la majo-

ria de nadadores eren millors però que ella podia guanyar per l'entusiasme i les ganes que hi posava.

Ella entrena de sis a nou hores al dia: sessions de força, crossfit, carreres de muntanya, boxa, càrdio, bicicleta, natació... Tant d'entrenament i tant d'esforç han fet possible que haja guanyat tot el que ha guanyat. És admirable perquè ha demostrat que encara que et sentes inferior a altres persones, amb esforç, dedicació i ganes es pot arribar on vulgues.

Roberto Fernández
3r ESO A

Morenobj

Víctor Araiza

La dona en l'esport

Andressa Cavalari Machry, més coneguda com "Andressinha", va nèixer a Roque Gonzales, RS, i va esquivar diverses dificultats quan encara era petita per arribar al capdamunt del futbol femení. Amb només 20 anys d'edat, l'atleta té molta història per explicar.

Des dels temps del futsal, mentre jugava campionats regionals amb xics a l'interior de Rio Grande do Sul, Elizeu Machry, pare d'Andressinha, va veure un futur prometedor en la seua filla. I s'encarregà de portar-la a tots els racons, independentment de la distància o dificultat. Però va ser en una observació de futbolistes femenins a l'interior de Rio Grande do Sul que Andressinha va tindre la seua primera oportunitat en l'equip brasiler U17 quan tenia només 14 anys. Marcos Planela, entrenador assistent de la categoria, no va dubtar a indicar-ho, tot i que era molt més jove que els altres atletes. Des de llavors, després de ser convidada pel propi Marcos a unir-se al Team Pelotas Phoenix / Lobas, seu Elizeu (com era conegut son pare) va conduir 1.600 km per portar la seua filla a Pelotas durant els caps de setmana de formació i competició. Després d'una carrera curta però extremadament productiva, l'atleta es va traslladar a Kindermann, SC, on va guanyar títols importants i es va convertir en una de les millors promeses del futbol femení del món.

Però... Tot i que "Andressinha" és una futbolista molt bona i ha guanyat molt títols, no té el mateix salari que un futbolista de sexe masculí com ara, Cristiano Ronaldo. Ni la mateixa fama. Ni és buscada per realitzar espots publicitaris. Ni és aclamada pel públic com ho són la resta d'esportistes que es dediquen al mateix esport. Només perquè és dona.

Què us sembla aquesta realitat?

Daniel Alejandro
3r ESO A

Dones en el cinema

Figures Ocultes i Katherine Johnson

Figures Ocultes és una pel·lícula biogràfica que conta la història de la matemàtica afroamericana Katherine Johnson i les seues dues amigues, Dorothy Vaughan i Mary Jackson, que mentre treballaven en la Divisió de Càlcul de l'Ala Oest del Centre d'Investigació Langley, van ajudar la NASA en la Carrera Espacial.

Gràcies als càlculs d'aquestes tres dones matemàtiques, John Glenn es va convertir en el primer astronauta nord-americà a fer una òrbita completa de la Terra. D'esta manera, les tres dones aconseguiren convertir-se en les primeres dones afroamericanes a aconseguir metes fins llavors impossibles. A més del ja esmentat èxit de Katherine Johnson, cal destacar que Dorothy Vaughan arribà a ser la primera supervisora dels serveis d'IBM en l'Agència, mentre que Mary Jackson fou la primera dona enginyera aeroespacial dels Estats Units.

Ha sigut gràcies a aquesta pel·lícula que el públic ha conegut aquesta història, la de tres dones a qui mai se'ls ha reconegut el seu treball perquè el camp de la matemàtica i l'enginyeria era considerat "cosa d'homes". Eren figures ocultes.

Carlos Mullor
3r ESO A

El test d'Alison Bechdel

Alison Bechdel va nàixer a Lock Haven (Pensilvania) el 10 de setembre de 1960. Va ser una historietista nord-americana. El seu pare, Bruce Bechdel, era professor, restaurador i dirigia una funerària, mentre que la seua mare Helen ensenyava literatura anglesa en l'institut Beech Creek, on residien. El seu pare oficiava els funerals en una casa a la qual Alison i els seus dos germans anomenaven *fun home*, és a dir, la casa de la diversió.

Començà a dibuixar als tres anys i amb el temps es va adonar del predomini dels personatges masculins en els seus dibuixos i que als ulls de la resta, ser dona tenia més connotacions negatives que ser home. Així que intentà imitar el comportament dels homes, la qual cosa incloïa la lectura d'histories. En eixes lectures es va veure influenciada per les obres de Charles Addams y Edward Gorey.

El test de Bechdel, també conegut com test de Bechdel-Wallace o *the rule*, es un mètode per a avaluar si un guió de pel·lícula, sèrie, còmic o altra representació artística compleix amb els estàndards mínims per a evitar la bretxa de gènere. Es va originar en el còmic *Unes lesbianes d'atenció* (*Dykes to Watch Out For* o *DTWOF*), obra d'Alison Bechdel. La primera aparició del test va ser en 1985, en una tira còmica anomenada *The rule* que apareixia en la pàgina vint-i-dos de *Unes lesbianes d'atenció*. Uns quants anys després, el còmic va ressorgir com un sistema per avaluar la bretxa de gènere en pel·lícules.

El test de Bechdel consisteix en aplicar

a una pel·lícula tres preguntes:

1. En la pel·lícula, hi ha al menys dos personatges femenins amb nom i diàleg?
2. Aquests personatges parlen entre si?
3. Parlen al voltant d'alguna altra cosa que no siga d'homes?

La idea d'aquest test és fer llum sobre la forma en què es representen les dones en la cultura pop més *mainstream*. El problema és que hi ha molta confusió perquè molta gent s'ha pres aquest test massa seriosament, tant els seus fans com el seus detractors.

Alguns exemples de pel·lícules que han pogut obtenir l'aprovat en el test són:

1. *Todo sobre mi madre* (Pedro Almodóvar 1999) Amb un 7,9
2. *Agost* (John Wells 2013) Amb un 7,2
3. *La vida d'Adèle* (Abdellatif Kechiche 2013)

Altres que no han aprovat:

1. *Harry Potter*
2. *Avatar*
3. *La guerra de les galàxies*

En resum, pense que el test d'Alison Bechdel és una millora per al cinema, ja que contribueix a la igualtat. El fet que no només es parle d'homes a dia de hui, ho contemple com un pas molt gran que fa que el cinema siga distint i ens anime a que tinguem ganes de veure moltes pel·lícules.

Maria Ferri 3r ESO B

Dones en la pintura

Séraphine Louis

Séraphine Louis (1864-1942) representa un cas únic en la història de la pintura. Completament autodidacta, Séraphine va començar a pintar als 42 anys d'edat perquè escoltava una veu que li ho demanava. Com a la manera antiga, es feia ella mateixa les pintures a base de mesclar terres, pigments i qualsevol classe de producte com ara la pintura a l'oli *Ripolin*. Les seues pintures tenen una textura mat, gairebé encerada. A vegades, la firma està gravada amb un ganivet i revela una subcapa de color contrastat. Tot això però, ha quedat guardat en secret. Òrfena des dels set anys, es va criar amb la seua germana. Va treballar netejant en cases de la burgesia i va començar a pintar flors, plantes i arbres d'una forma absolutament personal. Séraphine no pareix que reba influències d'altres pintors, sinó que es mostra única en el seu gènere. Pintant en les hores lliures del treball, en 1912 va atraure la mirada sobre les seues obres del marxant i col·leccionista d'art alemany Wilhelm Uhde, que més tard li va donar suport: li va proporcionar olis i vernissos i posteriorment, un sustent econòmic. Però en l'agost de 1914 va haver de fugir de França a causa de la Primera Guerra Mundial i no es van poder comunicar fins a 1927. Gràcies a les ajudes que li

va donar, li va permetre pintar grans llenços de 2 metres d'alçada. Tanmateix des del 1930, Wilhelm va deixar de comprar les seues pintures a causa de la Gran Depressió.

Séraphine caurà en la foscor de la bogeria. Als 68 anys és internada per psicosi crònica a l'Hospital Psiquiàtric de Clermont i des d'aquell moment ja no practica mai més el seu art.

Les seues obres van ser exhibides de la mà d'Uhde per Àfrica, Zurich, Nova York, etc.. Va morir l'11 de desembre de 1942 als 78 anys a l'annex de l'hospital de Villers-sous-Érquy, en la pobresa i les dures condicions dels asils durant l'ocupació alemana de França. Séraphine Louis va ser enterrada en una fossa comuna.

Jaume Valverde Valera 4t ESO B

Lluïsa Vidal

Lluïsa Vidal i Puig va ser una de les pintores més representatives del modernisme. Tot i això, no és molt coneguda ja que, entre altres coses, va tindre una vida curta.

Va nàixer al si d'una família acomodada barcelonina l'any 1876. Son pare, el gran ebenista Francesc Vidal, ajudant del mateix Gaudí, va tindre clar des de ben prompte que, dels seus 12 fills, 9 dones i 3 homes, Lluïsa seria la que més destresa tindria amb el pinzell. No obstant això, va impulsar els altres fills en diversos aspectes artístics.

A París arribava a principis del segle 20 una dona especial; una Lluïsa Vidal que als seus 25 anys, havia rebut les nocions de pintura necessàries per a convertir-se en una gran artista. El seu pare li havia finançat un any de viatge a París on rebria les últimes pinzellades per a convertir-se en una excel·lent pintora d'escenes quotidianes. Els primers dies d'acadèmia, Lluïsa dubtava sobre si realment ella volia realitzar els quadres que els professors li ensenyaven a fer. També dubtava sobre els colors que li recomanaven. I així, oblidant tot el que havia anat aprenent, totes les recomanacions i trencant l'estil propi de l'època, va plasmar aquelles imatges en llenç que després tant van dir d'ella com a pintora. Va començar amb escenes

de costums, com per exemple *Les mestresses de casa* i a poc a poc, va poder fer-se un lloc dins d'un espai reservat per als homes com era el de la pintura de l'època. Altres obres conegudes de Lluïsa Vidal són el seu autoretrat o el retrat de la seua germana Marta. Ni tan sols els diners ni la ajuda d'amics i familiars van servir per curar Lluïsa, qui als 42 anys va morir de grip espanyola en 1918. Després, tan sols una galeria va fer una modesta exposició dels quadres d'aquesta pintora després de la seua desgraciada mort.

Fco. Javier Peris Usagre 4t ESO B

Dones dempeus

Vivian Maier

Vivian era una xicota filla d'immigrants europeus als EEUU, que havia viscut sempre com ordenaven els pares; sense aspiracions ni interessos que no anaren més enllà d'ajudar-los a poder guanyar els diners necessaris per a subsistir. Son pare havia abandonat la família quan ella era ben menuda i havia crescut sola amb la seua mare, qui va haver de recórrer a una amiga per poder tirar endavant: la fotògrafa Jeanne Bertrand. Es van posar a viure amb ella i Vivian, que passaria molt de temps amb Jeanne, va aprendre que podia controlar els seus impulsos canalitzant l'energia envers la fotografia, aïllant cada moment i enfocant-lo de maneres més complexes i diverses.

Als 25 anys se'n va anar a Nova York per a viure i créixer com a artista, però la depressió nord-americana va deixar molt ferida la indústria i únicament va poder treballar a un taller en condicions molt dolentes. Això la va fer viatjar a Chicago, on va començar a treballar com a nanny per a diverses famílies. I aquest va ser el seu únic treball. Gràcies a això però, va poder seguint fent fotos.

El seu treball com a fotògrafa va ser absolutament desconegut durant 40 anys, fins que un home va descobrir

una de les seues imatges i va començar a estirar del fil. Tot i això, la descoberta va ser posterior a la mort de Vivian, solitària i pobra, havent subsistit gràcies a la caritat d'alguns d'aquells que anys enrere havia cuidat.

Carlos Quesada Blanco 4t ESO B

La història de Liz Murray

Aquesta història em va arribar al cor, perquè és un exemple de superació molt gran per a mi i crec que per a tot el món. Aquesta és la història de Liz Murray.

Elizabeth Murray era una xiqueta que va nàixer en 1980 en el Bronx, Nova York, Estats Units.

Va nàixer i va créixer en una llar pobra i sense educació pel fet que la seua mare (Jean Murray) i son pare (Peter Finnerty) eren drogoaddictes. Per culpa de les drogues, van contraure diverses malalties, per exemple VIH.

Elizabeth passà anys molt durs: quan ella comptava 16 anys d'edat, la seua mare va morir i ella, la seua germana i son pare es van quedar sense llar; dormien en caixers, parades de metro i cases d'acollida.

No obstant això, ella, amb 17 anys, reprén els seus estudis motivada per una visita guiada a la universitat de Harvard. Es va marcar com a objectiu traure altes qualificacions. I aconseguí realitzar els seus estudis secundaris en només 2 anys.

Competí per una beca que concedia el New York Times a bons estudiants i l'aconseguí. Entrà en la Universitat de Harvard i realitzà estudis de Psicologia.

Actualment, Liz Murray és escriptora i psicòloga, i recorre el món fent conferències a joves sobre motivació personal.

I aquest el missatge de Liz Murray que us vull transmetre: "no importa el que t'haja passat abans en la teua vida, sempre pots fer alguna cosa per avançar. Sempre es pot prendre una decisió, una decisió que canvie les coses".

Diego Ojeda Muñoz 3r ESO A

Wes Washington

La bretxa salarial

La bretxa salarial és la diferència de sou entre hòmens i dones.

Normalment pensem que aquesta discriminació es produïx només en treballs realitzats en determinats sectors laborals: construcció, indústria o serveis però..., sabies que açò també ocorre en el món de **Hollywood**?

Assetjament sexual, desigualtats salarials són el pa de cada dia en un Hollywood que a tots ens sembla el paradigma del glamour. Fixeu-vos, sinó, en les següents dades.

El sou de les actrius augmenta fins que arriben als 34 anys, i després disminueix ràpidament (així com el nombre de papers obtinguts a una certa edat) . Per als homes, l'auge del valor pagat s'aconsegueix als 51 i, després d'eixa edat, no es produeixen descensos abruptes en els salaris.

Ser dona no és fàcil en la indústria cinematogràfica més gran del món. Als fets d'acaçament i abusos sexuals a què han sigut sotmeses les artistes, i s'han denunciat últimament, ara cal sumar-li la problemàtica dels sous injustos. Amb la campanya Time's Up, les actrius estan exigint que acabe esta pràctica discriminatòria. Natalie Portman, Patricia Arquette, Emma Watson, Diane Keaton, Salma Hayek, Charlize Theron, Jennifer Lawrence, entre altres, s'han unit per a fer pública esta situació.

Ací teniu alguns casos de desigualtat:

Mark Wahlberg i Michelle Williams

Els protagonistes d' *"All the Money in the World"* van ser notícia per la diferència de diners que van rebre per haver de gravar unes noves escenes, ja que Kevin Spacey va ser acomiadat i reemplaçat. Mentres Wahlberg va cobrar 1,5 milions de dòlars per deu dies de treball, Michelle Williams tan sols va guanyar 1.000 dòlars en el mateix temps.

Natalie Portman i Ashton Kutcher

La talentosa actriu va exigir que per a la quarta temporada de la popular sèrie de Netflix *"House of Cards"* se li anivellara el sou amb el seu company Kevin Spacey. Durant el rodatge de la tercera temporada, Kevin guanyava 80 mil dòlars addicionals en comparació amb la seua companya. L'actriu va revelar en un esdeveniment de la Fundació Rockefeller que havia demandat un anivellament del sou a causa de les condicions injustes en el seu pagament. I ho va aconseguir.

Diane Keaton

Quan va realitzar *Then Again* amb Jack Nicholson no va rebre cap guany back-end (un tipus de cobrament en què els actors s'abaixen el salari i obtenen beneficis del guany en taquilla) . El seu company sí que va rebre estes extensions salarials en 2003. No obstant això, quan l'aclamat actor es va assabentar que el tracte no havia

sigut just amb Diane, li envià un xec amb la seua part dels guanys. Tot un cavaller. I els exemples podrien multiplicar-se...

I us agradaria saber **què ocorre a Espanya**?

Per desgràcia, la situació és la mateixa. Per exemple, Clara Lago va declarar en una entrevista que, en la pel·lícula *Ocho apellidos catalanes*, els seus companys masculins van cobrar el doble que ella. I Carmen Machi també admetia que hi ha discriminació laboral a Espanya.

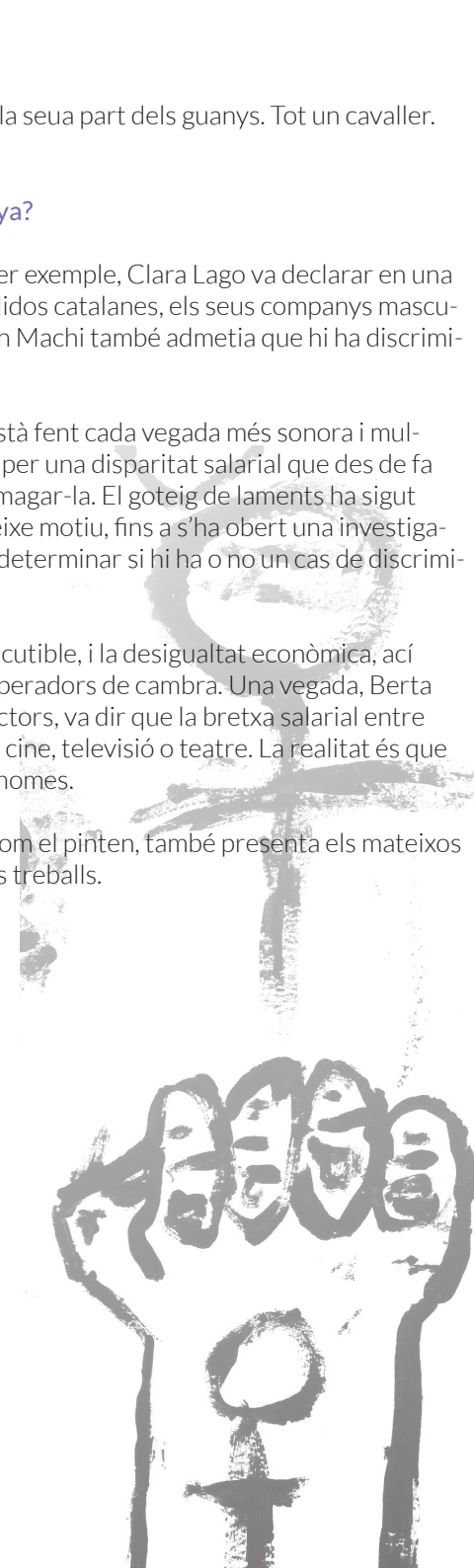
Però la protesta per este desequilibri s'està fent cada vegada més sonora i multitudinària. Elles, amb tota la raó, clamen per una disparitat salarial que des de fa temps és tan notòria que ja no hi ha on amagar-la. El goteig de laments ha sigut incessant en les últimes setmanes i, per eixe motiu, fins a s'ha obert una investigació per part d'una comissió federal per a determinar si hi ha o no un cas de discriminació laboral generalitzat.

La majoria d'homes en pel·lícules és indiscutible, i la desigualtat econòmica, ací està. També en la direcció, guionistes o operadors de càmera. Una vegada, Berta Ojea, Secretària d'Igualtat de la Unió d'Actors, va dir que la bretxa salarial entre homes i dones no és aliena a la cultura, el cine, televisió o teatre. La realitat és que les dones cobren un 23% menys que els homes.

Així que el món del cine no és tan bonic com el pinten, també presenta els mateixos problemes de discriminació que els altres treballs.

Lucía Pardo i Lucía Zarzuela
3r ESO A

Hugo Martín 3r ESO C

Diccionari terminològic

En l'actualitat hi ha molts conceptes sobre feminisme que la majoria de persones utilitzen equivocadament o en tenen una idea errònia. Ací et presentem un diccionari on es mostren distints termes sobre el feminisme.

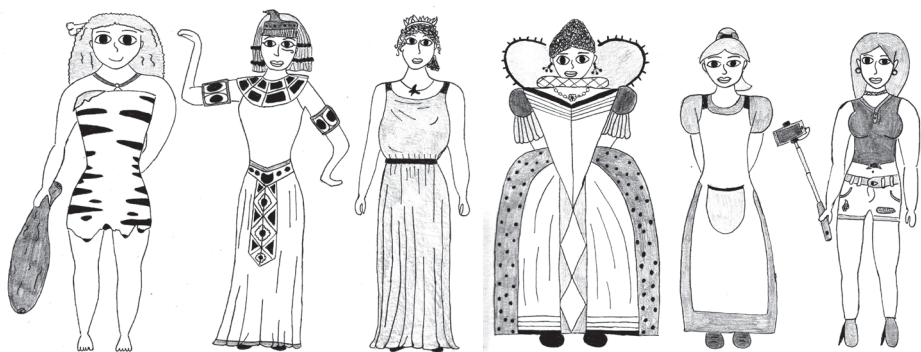
FEMINISME: Moviment que lluita per l'alliberament de la dona, la seua finalitat és aconseguir la igualtat entre homes i dones.

OPINIÓ GENERALITZADA I ERRÒNIA: Moviment que, en buscar la igualtat entre homes i dones, acabarà donant privilegis a les dones.

FEMINISTA: Dona que lluita pels drets i l'alliberament de les dones.

OPINIÓ GENERALITZADA I ERRÒNIA: Segons la RAE, partidari del feminisme.

Hem de tindre en consideració que aquesta definició inclou el gènere masculí, i el paper dels homes en aquesta lluita és el d'aliats.

P. Iris Martínez Ordóñez 3r ESO C

HEMBRISME: Concepte que s'ha estés des de fa uns anys en un intent de desprestigiar la lluita per la igualtat. No existeix. Designa la falsa superioritat de la dona. Es confon amb misàndria.

MASCLISME: El masclisme és una forma de sexisme en què es discrimina i menysprea la dona considerant-la inferior a l'home. El masclisme està fundat en idees preconcebudes i estereotips fortament influenciats per l'entorn social.

El masclisme té la idea que la dona ha de tindre una actitud de submissió cap a l'home.

MISÀNDRIA: és l'odi o aversió a l'home. Una dona feminista no és misàndrica, vol reivindicar els drets femenins i això no implica l'odi als homes.

MISOGÍNIA: Es defineix com l'odi o l'aversió cap a les dones. Es pot manifestar de diverses maneres, que inclouen la denigració, discriminació, violència o cosificació sexual de la dona.

PATRIARCAT: una forma d'organització social, política, econòmica i religiosa

que es basa en l'autoritat de l'home i en la dominació masculina sobre la dona.

SEXISME: Ideologia que defensa la divisió del sexes i manteniment d'unes normes de comportament que corresponen a aquesta divisió. Conjunt d'actituds que es caracteritzen pel menyspreu o la desvaloració de tot el que són o fan les dones.

VIOLÈNCIA DE GÈNERE: Es manifesta de diferents maneres, amb actituds i comportaments de menyspreu, control, agressions físiques, psicològiques i sexuals.

Tant homes com dones poden patir-la, però hi ha més dones que la pateixen a causa del masclisme vigent en la societat.

Paula Muñoz i Yaiza Gómez
3r ESO A

El maltractament de les dones al món

El maltractament de la dona rep un terme: **violència de gènere**. Es tracta de violència física o psicològica a causa del seu sexe o gènere. Un tipus de violència de gènere seria la **violència domèstica**, que es dona dins de l'àmbit domèstic. Ja que parlem d'aquest tema, m'agradaria comentar-vos una miqueta el que és, com passa, el perquè, qui ho sol fer... etc. El maltractament de la dona s'ha d'entendre com una malaltia crònica. Hi ha casos aïllats de dones que, només són víctimes de violència per part de la seua parella, poden detenir-lo; però en la majoria dels casos, la violència es manté en el temps i forma part de la vida diària en la parella.

El maltractament és un acte que passa tots els dies, en tot el món: cada hora, una dona pot estar assassinada per la seua parella. Aquesta violència presenta nombroses facetes, que van des de la discriminació fins a l'agressió física, sexual, verbal o psicològica i l'assassinat; i es manifesta en diversos àmbits de la vida social, laboral i política, entre els quals es troben la pròpia família, l'escola, l'església i l'estat, entre altres.

Un dels aspectes més importants que hem de conèixer és que la violència desapareix i reapareix per diferents motius. Primer és per acumulació de «malestar»: comencen a produir-se frecs permanents entre els membres de la parella; després, passa a «l'acte violent», en què explota tot el malestar i es produeix la major agressió, que pot ser física o verbal. Finalment, es genera una situació anomenada «lluna de mel»

en què l'agressor s'adona del que ha fet, demana disculpes i promet que mai ho tornarà a fer.

Però passa un cert temps i... aquest cicle torna a repetir-se.

L'acumulació del malestar també s'anomena « fase d'acumulació de tensió».

Es caracteritza per la seua cronicitat i està dominada pel que es coneix com a «maltractament psicològic». En aquesta forma de maltractament, l'home ridiculitza la dona, ignora la seua presència, no presta atenció al que ella diu, es riu de les seues opinions, la corregeix en públic, l'ofén criticant el seu cos, li posa malnoms...

Aquestes conductes produeixen un efecte negatiu en la víctima, que consisteix en un progressiu debilitament de les seues defenses psicològiques. De fet, hi ha vegades que no s'arriba a produir un episodi agut de violència però es viu en un constant clima de maltractament.

Què és **la Síndrome de la dona maltractada**?

És quan front als reiterats i constants episodis de violència es pensa que la situació no va a canviar, la dona calla per temor que es produïska una agressió encara major.

Com ens adonem que una dona presenta la síndrome de la dona maltractada?

La síndrome de la dona maltractada pot manifestar-se amb símptomes corporals o trastorns psicològics. Els més freqüents són:

- Angoixa, mal humor, depressió, sensació d'impotència, intents de suïcidi i insomni;
- Abús de drogues i trastorns de l'alimentació;
- Molèsties en el cos com: dolor abdo-

minal crònic, mal de cap, cansament... que no milloren amb el tractament;

d) Problemes ginecològics.

És comú que les dones maltractades demanen consulta amb el metge i falten; i, si tenen lesions físiques provocades per la violència, solen demorar la recerca d'ajuda, o bé donen explicacions vagues sobre com s'han produït. Les embassades solen acudir tardanament al control prenatal. Però les consultes en urgències són freqüents.

Habitualment, l'agressor evita que la víctima siga atesa per un mateix metge i l'acompanya a urgències per a assegurar-se que no explique res. Aquestes pacients estan com "anestesiades" (com si una part de la persona no sentira el que li està ocorrent). Per exemple: una dona acudeix a consulta en repetides oportunitats per cansament general, dolors en tot el cos, etc. i, a partir de l'interrogatori del metge, relata, sense signes de tristesa o sofriment, com el seu marit a voltes la pessiga o l'espenta. Ella diu que així és ell, que sempre l'ha tractada d'aqueixa manera, però que a ella no li molesta, "igual, després se li passa".

En molts casos, el maltractament en la dona només és detectat pel sistema de salut quan la víctima es presenta a urgències (o, menys freqüentment, al consultori) amb ferides greus, etc. Quines són les característiques dels **agressors**?

» Són individus amb idees tancades, no solen escoltar la resta de les persones. Perceben la seua dona com una persona provocadora, i tenen una espècie de lent d'augment per a observar cada xicotet detall de la conducta d'ella. Per contra, els resulta extremadament

difícil observar-se a si mateixos i solen confondre la por amb la ràbia, i la inseguretat amb la brega.

» Es justifiquen dient que les conseqüències de la seua violència no són tan grans, però que sí ho són les causes que la van provocar.

» No registren que s'estan abusant de la víctima, o no ho prenen de debò. Neguen l'abús, responsabilitzen uns altres. Es comporten de manera molt diferent en públic que en privat (el seu comportament social sol ser amable i seductor); quan se'ls interroga neguen o minimitzen els seus actes de violència o sostenen que és la dona qui els provoca.

» En general, els abusadors tenen dificultat per a expressar els seus sentiments, no donen suport, atenció o apreciacions als altres; no respecten els drets ni opinions.

» Falten el respecte: interrompen quan se'ls interroga, canvien de tema, no escolten o no responen, canvien les paraules, humilien la víctima enfront d'uns altres...

» Utilitzen tàctiques de pressió sobre la dona com generar culpa, intimidar, amenaçar, retenir els diners, manipular els fills.

» Existeix "abús de l'autoritat", prenen sols les grans decisions, diuen el que cal fer.

» Solen tenir antecedents d'haver presentat episodis de maltractament o violència en la seua llar en la infància. Per acabar, una recomanació: cal vigilar la presència de qualsevol d'aquests signes per tal d'evitar la violència de gènere.

Maria Ferri

3r ESO B

Vaga de la Dona

Les dones estan convocades a una aturada massiva el pròxim **8 de Març de 2018**.

Islàndia és el primer país on es va convocar una aturada d'aquest tipus l'any 1975, país que és actualment un referent en matèria d'igualtat.

Alguns antecedents a aquesta actuació són:

- Lluita de les treballadores d'una planta de Ford per aconseguir l'equiparació salarial l'any 1968.
- El 1970, l'Organització Nacional per a les Dones va convocar un dia de vaga per reclamar la igualtat salarial a Nova York.

Què va ocórrer a Islàndia?

1975 havia sigut declarat per l'ONU com l'any internacional de la dona a Islàndia. I entre algunes organitzacions feministes va sorgir la idea d'una «vaga de dones» amb l'objectiu de visibilitzar el seu paper en la societat, especialment el treball domèstic no remunerat, i l'exigència d'una major representació política.

Aquestes organitzacions decidiren impulsar-lo com un «dia lliure» per tal de garantir l'absència massiva de dones sense arriscar els llocs de treball. Així, s'utilitzaren dies de permís per malaltia i uns altres tipus de llicències. A més a més, impulsaren la cessació de totes les tasques domèstiques no remunerades i hi incloeren l'atenció als menuts.

El resultat fou enorme: el 90% de les islandeses hi participà. Tot i que no va ser una vaga tradicional, les dones mostraren un gran interès a donar a conèixer el seu pes en la societat.

Els homes hagueren de quedar-se a casa per tindre cura dels fills o empotar-se'ls als treballs. L'impacte econòmic també fou important: no es van imprimir diaris perquè les tipògrafes eren dones, no funcionà el servei telefònic, es cancelaren els vols perquè les hostesses no s'hi presentaren, les escoles no funcionaren i les factories de peix tancaren perquè la seua mà d'obra era quasi exclusivament femenina...

L'impacte polític també va ser molt important. El Parlament islandés promulgà una llei el 1976 que garantia la igualtat de drets per a homes i dones, encara que la bretxa salarial continuaria.

Quatre anys més tard eixiria elegida per un estret marge la primera presidenta, encara que el govern era encapçalat pel Primer Ministre. Però el 2009, Jóhanna Siguoardóttir es convertiria en la primera cap de l'Estat.

Què ocorre enguany?

Aquest any, el 8 de març es convoca totes les dones del món a una vaga feminista, i per primera vegada també en l'Estat espanyol. El motiu principal pel qual les dones volen ser partícips d'aquesta vaga és la denúncia en contra de la violència de gènere, en contra de les desigualtats entre l'home i la dona en l'àmbit laboral, en contra dels abusos sexuals, i en nom de totes aquestes víctimes que ja no poden parlar per elles mateixes.

*Carolina Guillot
Brian A. González
3r ESO A*

Eva Martínez Muñoz 3r ESO B

IES LA SENDA

AMPA
IES LA SENDA